

MUREN VAN GLAS

Harde grenzen

Van Marique Maas verscheen eveneens
bij uitgeverij Anthos

MUREN VAN GLAS – De ontmoeting

MARIQUE MAAS

MUREN VAN GLAS

Harde grenzen

Anthos|Amsterdam

ISBN 978 90 414 2420 4

© 2013 Marique Maas

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Victor Habbick / Trevillion Images

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

Een gezellige sfeer creëren is iets wat je met een gerust hart aan mijn moeder kunt overlaten. In de woonkamer staat een kerstboom met gekleurde ballen, slingers en twinkende lichtjes erin, zo groot dat hij bijna het plafond raakt. Op de salontafel branden kaarsen, en de grote eettafel bij de keuken is feestelijk gedekt met wit tafellinnen en kristallen glazen. 5

Wij zitten in een halve cirkel bij de boom; mijn vader, mijn broer Luc en zijn vrouw Saskia en mijn zus Caroline met haar man Menno. Ze hebben een plekje op de bank ingenomen of zitten op het kleed ervoor, tussen de lege verpakkingen en het kapotgescheurde cadeaupapier – mijn twee knuffelneefjes en nichtje hebben hun cadeaus al uitgepakt. Ze zitten er verderop in de kamer mee te spelen.

Met een groot glas bordeaux in mijn handen duik ik dieper weg in de bank. Ik ben vanavond omringd door de mensen die het meest voor me betekenen. Mensen die ik al mijn hele leven ken en die er altijd voor me zullen zijn. Toch voel ik me verschrikkelijk alleen. Verscheurd. Huilerig.

Uit de keuken komen heerlijke geuren. De oven draait op volle toeren. Natuurlijk heeft mijn moeder zich weer enorm uitgesloofd; ze heeft zich deze kerstavond gewaagd

aan een gevulde kalkoen. Ik vermoed dat ze die al verschillende keren heeft gemaakt om te oefenen, en dat mijn vader inmiddels geen kalkoenvlees meer kan zien. Mama wil niet dat ik haar het koken uit handen neem, ook al is het voor mij als kok veel minder moeite en al zeker minder stressvol dan voor haar. Ik heb wel het dessert voor mijn rekening genomen, dat doe ik bijna elk jaar. Ik heb het vanmiddag al in De Keuken voorbereid en hoef straks alleen nog de dessertchocolade te smelten en de rietsuikerlaag op de crème brûlées te strooien en die met een gasbrandertje te verhitten tot er een knisperend laagje karamel ontstaat.

6 Mama staat op en loopt naar de muziekinstallatie om een andere cd op te zetten. Het plechtige 'Silent Night' maakt plaats voor nummers van Wham! en Mariah Carey. 'All I Want for Christmas Is You'.

Ik neem een slok wijn en kijk om me heen, naar de landelijke woonkamer in wit- en beigetinten, en de zachtjes brandende gashaard. Mijn familie is opgetogen, vol anekdotes en in feeststemming. Hoewel we elkaar regelmatig zien, komt het niet zo vaak voor dat het complete gezin bij elkaar is. We hebben elkaar zoveel te vertellen. Ik was ervan overtuigd dat dit ruim zou opwegen tegen het gevoel van gemis. *Niet dus.*

Mijn moeder loopt neuriënd naar de keuken. Ze draagt een nieuwe paarse jurk die haar geweldig staat. Een sjaal in een lichtere tint houdt haar koperkleurige, krullerige haar in bedwang. Papa heeft een overhemd aan met manchetknopen en een rood strikje. Menno zelfs een net pak. Ik val zoals gewoonlijk weer uit de toon met mijn jeans en zwarte shirt, terwijl ik juist beterschap had beloofd aan mezelf. Ik heb me niet eens omgekleed voor vanavond: ik ben recht van mijn werk hierheen gereden. De zilveren glitterjurk die ik dit jaar in München speciaal heb gekocht voor kerst

hangt in de kast van mijn appartement. Ik kon hem gewoonweg niet aantrekken. Hij doet me te veel denken aan de magische avond met Daniel in die blokhut in Zuid-Duitsland. Daar droeg ik die jurk voor het eerst. Ook aan mijn zwarte rokje en wijnrode omslagblouse kleven te veel herinneringen. Eigenlijk kleven die aan al mijn feestelijke kleding, tot aan mijn hakken en stay-upkousen toe.

Gelukkig is mijn familie het van me gewend dat ik me basic kleed – véél te basic, volgens mijn moeder, die jarenlang een kledingwinkel heeft gehad. Ze moest eens weten wat ik inmiddels allemaal in mijn kast heb hangen – en op een kledingrek ernaast. Ze zou de halve bungalow bij elkaar gillen van enthousiasme.

7

Misschien dat ik al die prachtige, veel te dure jurkjes en jurken binnenkort wel naar Daniel terugstuur. Vanavond is het nog te vroeg om daar een beslissing over te nemen.

Ik kijk op de klok: Daniels vliegtuig is een uur geleden opgestegen. Hij zit nu ergens boven de Atlantische Oceaan in een businessclass fauteuil aan de champagne. Op weg naar een of ander mondain hotel in Aspen om te gaan skiën. Zonder mij. *Misschien had je wél mee moeten gaan.*

En dan, Nadine? Dit missen? Mijn ouders, mijn broer en zus, mijn hele familie nota bene met kèrst laten zitten? Echt niet.

Mijn gsm staat nog steeds uit. Hij zit in de binnenzak van mijn winterjas die aan de kapstok in de gang hangt. Of Daniel me wel of niet een berichtje stuurt, ik wil het niet eens weten. Hij heeft zijn keuze gemaakt. Ik ook.

‘Hebben jullie al een beetje honger?’ vraagt mijn moeder.

‘Ik lust zo onderhand wel wat,’ bromt mijn vader.

‘Ik ook,’ valt Luc hem bij. Hij wrijft over zijn gemillimeterde schedel.

‘Zal ik het voorgerecht dan maar op tafel zetten?’

Ik spring op, blij met de afleiding, en loop met haar mee naar de keuken. 'Ik help je wel.'

Het voorgerecht smaakt verrassend goed. Mijn moeder heeft een klassieker bereid: rolletjes van zalm en schol. Zelfs de kinderen vinden het lekker. 9

Terwijl de rest druk in gesprek is, was ik samen met Caroline de borden en het bestek af voor de volgende gang. Mijn zus is zevenendertig, twaalf jaar ouder dan ik, maar veel ouder dan dertig zou je haar echt niet geven. Sinds de geboorte van de tweeling draagt ze haar donkerblonde haar in een korte boblijn. Er zijn ook een paar kledingmaten bij gekomen, maar haar huid is nog steeds strak en vrijwel rimpelloos – en gelukkig is ook haar spontane karakter ongewijzigd gebleven. Wat helaas niet is veranderd met de komst van Daan en Tim, is dat ze af en toe de neiging heeft om over me te moederen. Het juk van een nakomertje. Ook mijn broer, die tien jaar ouder is dan ik, dacht altijd alles beter te weten. Vroeger zette ik me tegen hen af. Ik had in mijn puberteit te maken met vier ouders in plaats van twee. Maar sinds ik twee jaar geleden op mezelf ben gaan wonen en ze hebben kunnen zien dat ik mijn leven en mijn bedrijf redelijk goed voor elkaar heb, zijn de bemoeienissen afgenomen. Onze verhouding wordt steeds gelijkwaardiger.

‘Hoe gaat het op je werk?’ vraag ik aan Caroline. Ze werkt

parttime als verpleegkundige in het nieuwe ziekenhuis. Het opvallende, kleurrijke pand is pas een halfjaar geleden geopend en lijkt op een immens museum voor moderne kunst.

‘Best goed, eigenlijk. Alleen het computersysteem is nog steeds wennen.’ Ze geeft me een nat bord aan. ‘Mama zei dat je een vriend hebt, Daniel. Dat je hem vanavond misschien zou meenemen. Had hij andere verplichtingen?’

Het is vreemd om Daniels naam uit Carolines mond te horen. Alsof hij er al helemaal bij hoort. ‘Mama overdrijft,’ zeg ik.

10 ‘Want?’ Ze haalt een volgend bord uit de afwasteil, het schuim druipt eraf.

‘Ik kende hem pas een paar weken.’

‘Kende?’

‘Ik geloof niet dat we nog iets hebben, samen.’

Even blijft haar blik op me rusten, haar groene ogen – geërfd van mijn vader – nemen me peilend op. ‘Heeft hij het uitgemaakt dan?’

‘Nee, ik. Soort van.’

‘Waarom?’

Ik haal een theedoek langs de rand van het bord en zet het op de stapel in de kast. ‘Laat maar, het is niet belangrijk. Ik wil er trouwens niet over praten.’

Caroline laat zich niet het bos insturen. ‘Natuurlijk wel! Ik zei het net nog tegen Menno, dat je zo stilletjes was. Heeft dat met hem te maken?’

Ik zei toch dat ik er niet over wilde praten, Caroline. ‘Ik heb het vanmiddag pas uitgemaakt,’ zeg ik mat. ‘Hij stond erop dat ik meeding op skivakantie, maar ik wilde hier zijn, bij jullie.’

‘Is hij wel gegaan?’

‘Ja.’

‘Alleen?’

‘Nee, met zijn-’

De voordeurbel gaat.

We kijken elkaar verbaasd aan. In de woonkamer is het stil geworden; de gesprekken zijn verstomd. Alleen de stem van Chris Rea klinkt nog door de geluidsboxen.

Ik loop met de theedoek in mijn handen de woonkamer in. Caroline volgt me. Ik hef mijn kin vragend naar Luc, maar hij haalt zijn schouders op.

De tussendeur naar de hal staat open. Ik hoor mijn moeder opgetogen praten tegen iemand, er wordt hard gelachen en nu klinkt er ook een mannenstem. Een warme, diepe mannenstem. Daarna hoor ik de voordeur dichtvallen. 11

Mijn moeder komt binnen met een enorme bos bloemen in haar armen. Een schandalig grote bos, ze kan hem amper dragen. Haar ogen glanzen en haar hele gezicht straalt. ‘Nou, Nadine, dat had je verdorie weleens tegen me mogen zeggen.’

‘Wat?’ Ik kijk verward om me heen. Waar heeft ze het over?

Het volgende moment komt Daniel de woonkamer in gelopen. Hij steekt een kop boven mijn moeder uit. Zijn zwarte overhemd spant om zijn borst en schouders en zijn jeans zit strak om zijn smalle heupen.

Hij laat zijn blik door de woonkamer gaan en haakt hem dan in me vast. Zijn glimlacht verflauwt. Ik blijf als aan de grond genageld staan. Even lijkt het alsof we de enige twee mensen in de ruimte zijn.

Daniel. *Hier?*

Binnen een paar passen staat hij voor me en begroet me met een snelle, uiterst zachte kus vlak bij mijn oor. Alsof er niets is gebeurd. Alsof hij al jaren bij mijn ouders over de vloer komt en we hier met elkaar hebben afgesproken.

‘Je ruikt lekker,’ fluistert hij, zo zacht dat niemand het

kan horen. Hij kijkt me aan. Ogen die me onderzoekend opnemen, zijn prachtige lippen dichtbij. De warmte van zijn huid straalt naar me uit.

Mijn adem stukt. Mijn defensiemechanisme is door één enkele aanraking van hem uitgeschakeld. Ik verzet me uit alle macht tegen de aandrang me tegen hem aan te vlijen.

Dan, alsof hij zich ineens realiseert dat we niet alleen zijn, haalt hij verontschuldigend zijn vingers door zijn haar en draait zich van me weg. Hij richt zich tot mijn familieleden. ‘Goedenavond, samen.’

12 Mijn moeder heeft de bloemen weggelegd en is naast me komen staan. ‘Waarom heb je niet gezegd dat hij ook zou komen?’ fluistert ze in mijn oor. ‘We zijn al toe aan het hoofdgerecht, verdorie.’

Ik haal hulpeloos mijn schouders op. Ik kan mijn ogen niet van Daniel afhouden. De manier waarop hij daar staat, in onze woonkamer, charmant glimlachend en handen schuddend met mijn familie. Het is zo onwerkelijk.

Hij aait Emma over haar paardenstaartje en zakt op zijn hurken. ‘Zo, jij bent al groot,’ zegt hij. ‘Laat me raden: je bent vast al zeven?’

Ze schudt haar blonde hoofd en haar staart zwiept mee van links naar rechts. ‘Nee, zes,’ slist ze, zichtbaar trots dat een volwassene haar ouder inschat.

‘Ik heb een cadeautje voor jullie.’ Daniel haalt drie mooi versierde pakjes uit een plastic tas. Dat prikkelt de tweelingbroertjes om ook dichterbij te komen.

Mijn moeder knijpt in mijn arm. ‘Daniel Hólland,’ fluistert ze opgetogen in mijn oor. ‘Waarom heb je dat niet aan ons verteld? Je vriend is een bekende Nederlander, er stond laatst nog een heel stuk over hem in de krant!’ Ze heeft blosjes op haar wangen.

Ik ben te overdonderd om te reageren. Ademloos kijk ik

toe hoe hij Emma en mijn twee verlegen neefjes elk een cadeautje toestopt. Ze eten uit zijn hand.

Daniel heeft het onthouden, schiet het door me heen, hij heeft onthouden dat ik neefjes en een nichtje heb. En dat terwijl ik dacht dat het hem niets zou interesseren.

Caroline komt bij ons staan. 'Hij is dus niet gaan skiën,' merkt ze droogjes op. 'Hoe heb je hem ontmoet?'

'Via Dennis,' zeg ik. Mijn stem klinkt een beetje hees.

Dennis is een dierbare vriend en één van mijn twee compagnons bij De Keuken Catering. Ik zie hem vrijwel dagelijks. Zijn laatste verovering is Jasper, de pr-man van Holland Design. Zonder Dennis was ik nooit op die kunst- en designbeurs in Amsterdam terechtgekomen waar ik Daniel heb ontmoet. Dat is pas een maand geleden. Het lijkt wel jaren.

13

De cadeautjes vallen in goede aarde. Emma toont enthousiast een vrolijk handtasje met afbeeldingen van puppy's en bloemen. Uit het tasje steken een arm en hoofd van een soort barbiepop. De jongens hebben ieder een auto gekregen met knipperende lichten en laten die trots zien aan Menno. Bloemen voor mijn moeder, cadeaus voor de kinderen: hoe heeft Daniel dat in hemelsnaam in zo'n korte tijd voor elkaar gekregen – op kerstavond nog wel?

'Zeg Daniel, je eet wel mee, hè?' vraagt mijn moeder.

Hij glimlacht, zoekt even oogcontact met mij en zegt: 'Als ik jullie daarmee niet tot last ben.'

'O, nee hoor, helemaal niet, integendeel,' zegt mijn moeder.

'Je bent nog mooi op tijd voor het hoofdgerecht, jongen,' hoor ik mijn vader tegen Daniel zeggen, en hij slaat hem vriendschappelijk op zijn brede schouder.

Ik kijk hem verbijsterd aan. *Jóngen?*

'En Nadines veel te lekkere café gourmand,' hoor ik Luc zeggen.

Daniel kijkt naar me. 'Die zou ik niet willen missen.' Opnieuw valt me op hoe zijn stem klinkt, zo anders dan de stemmen van mijn mannelijke familieleden. Donkerder, rauwer. Zijn ogen branden moeiteloos gaten in mijn wrakke pantser. Mijn hart begint onregelmatig te kloppen.

Daniel is niet naar Aspen gegaan om kerst te vieren met een goede klant en zijn personeel. Hij is hier. Bij mij.

Heb ik hem dan zo verkeerd ingeschat?

'Wil je ook een wijntje?' vraagt mijn moeder aan hem.

'Graag,' zegt hij, zonder zijn ogen van me af te halen.

'Rood?'

14 'Rood is prima.'

Nu Daniel met iedereen kennis heeft gemaakt komt hij weer naar me toe. Heel even raken zijn vingers mijn bovenarm. Ik voel een zoete tinteling door mijn lijf schieten.

'Je had dat zilveren jurkje toch gekocht voor kerst?' zegt hij vragend.

'Te veel herinneringen.'

Zijn ogen glijden peilend over mijn gezicht. 'Alleen maar mooie, toch?'

Ik sla mijn ogen neer. *En of het mooie herinneringen zijn.* Ik kan hem niet meer aankijken. Hij staat zo dichtbij, ik ruik zijn heerlijke, mannelijke geur.

'Je ziet er geweldig uit, Nadine,' gaat hij fluisterend door. 'Zoals altijd.'

'Jij was wel de laatste die ik hier verwacht had.'

'Zonder jou is er geen ruk aan in Aspen.'

'Dus je gaat niet?'

Hij schudt zijn hoofd en laat zijn blik door de ruimte gaan. 'Later deze week misschien. Ik kijk wel hoe het loopt.'

'Hoe wist je eigenlijk waar mijn ouders wonen?'

'Ik heb zo mijn bronnen.'

Mijn moeder komt de keuken uit met een glas bordeaux

en geeft het aan Daniel. ‘Nou, welkom in onze familie dan maar. Het is hier vast niet zo luxe en apart als je gewend zult zijn. We zijn maar heel gewoon, vrees ik.’

Weer zoekt Luc mijn blik. Hij zendt me een glimlachje toe en schudt kort zijn hoofd; ook hij begint zich een beetje te generen.

Daniel trekt verrast zijn wenkbrauwen op en kijkt om zich heen. ‘U doet uw familie en uzelf tekort, mevrouw De Jong.’

Ze giechelt. ‘Mevrouw. Wat klinkt dat oud. Zeg maar gewoon Erna.’

Ik sta perplex naar mijn moeder te kijken. Zeg maar gewoon Erna! Mag ik een teiltje? Bij mijn vorige vriendjes duurde het maanden voor ze zich liet tutoyeren. Ze had er lol in om ze een poosje te laten zweten.

15

‘Hoe zou het met de kalkoen in de oven zijn, mam?’ vraagt Caroline ineens.

‘O, jee!’ Mijn moeder steekt haar hand op om zich te excuseren en haast zich de keuken in – het lijkt wel of ze huppelt.

Ik kan het niet helpen dat ik erom moet lachen. Het is ook heel grappig. Luc kijkt haar hoofdschuddend na, zijn ogen twinkelen.

‘We hebben binnenkort een grotere tafel nodig,’ hoor ik mijn vader achter me mompelen.

‘Maar voor nu volstaat een extra stoel,’ zegt Luc.

Ik kijk met hem mee naar de eettafel. Eromheen staan zes gewone stoelen en vier klapstoeltjes. ‘Ik ga wel even een extra stoel halen,’ zeg ik.

Daniel komt naast me in beweging. ‘Ik loop met je mee.’

Ik voel de ogen van mijn familie in mijn rug prikken als we samen de hal in lopen en de deur achter ons sluiten.

- 16 Daniel legt bezitterig zijn hand op mijn onderrug, alsof hij nooit is weg geweest en er helemaal niets tussen ons is voorgevallen. We lopen door de lange gang naar de achterzijde van de bungalow.

Het schiet door me heen dat ik iets tegen hem zou moeten zeggen. Bijvoorbeeld hoezeer hij me heeft gekwetst, en dat ik dacht dat we elkaar nooit meer zouden zien, maar ik kan geen woorden vinden. Dan bedenk ik dat het beter is om gewoon mijn mond te houden. Door niet in het vliegtuig te stappen, maar naar mijn ouders toe te komen – nog wel met cadeaus – heeft hij meer dan genoeg laten zien dat het hem spijt.

Daniel heeft gekozen voor mij, en hoewel me dat heel blij maakt, voel ik me ook een beetje schuldig. Hij had kunnen gaan skiën in Aspen, de kerstdagen kunnen doorbrengen bij *the rich and famous*. In plaats daarvan zit hij zo meteen op een plastic klapstoel tussen mijn met eten knoeiende neefjes van vier en stiknieuwsgierige, opgewonden familieleden die hem het hemd van het lijf gaan vragen.

Als we aan het einde van de gang in de tussenhal bij de slaapkamers zijn aangekomen, klopt mijn hart hoog in mijn borst. Het zachtgroene tapijt glinstert zijdeachtig in het lamplicht.

‘Heb jij hier zelf nog gewoond?’ vraagt Daniel.

‘Mijn hele leven, tot tweeënhalf jaar geleden. Ik ben hier geboren.’

Hij kijkt me verrast aan. ‘Echt waar? Hier, in dit huis?’

Ik wijs naar mijn ouders’ slaapkamer. ‘Daar, achter die deur, vijftienvintig jaar geleden.’

Hij is even stil en zegt dan peinzend: ‘Het lijkt me heel bijzonder om zo dicht bij je wortels te wonen. Welke kamer was van jou?’

Ik sla links af en open de deur naar mijn oude kamer. Vorig jaar heeft mijn moeder hem opgeruimd en er een logeerkamer van gemaakt. Het is een frisse, witte ruimte geworden met whitewash-laminaat. Er staat een metalen tweepersoonsbed met een beige spreij en een grenen kledingkast die mijn gepensioneerde vader met kalkverf wit heeft geschilderd. Het is hier een paar graden kouder dan in de rest van het huis, de verwarming staat uit.

17

‘Mijn bed stond hier.’ Ik wijs naar de plaats waar de kast staat. ‘Ik heb het altijd een fijne kamer gevonden. En hier stond mijn bureau, tegen de radiator aan. Als ik huiswerk maakte, had ik uitzicht over het schapenweijtje van de buren en een stuk van de straat.’

Het is een vreemde gewaarwording: de kamer waarin ik bijna drieëntwintig jaar van mijn leven heb geslapen, lijkt ineens zoveel kleiner nu Daniel Holland erin rondloopt. Eenvoudiger ook. Hoe doet hij dat nou?

Daniel kijkt geïnteresseerd naar een basisschoolfoto die naast de kast aan de muur hangt, zich ogenschijnlijk niet bewust van de talloze chemische reacties die zijn aanwezigheid in mijn lichaam veroorzaakt. Hij heeft zijn duimen in de zakken van zijn jeans gestoken. ‘Hoe oud was je hier?’

Trillerig duw ik een lok haar achter mijn oor. ‘Elf. Ik zat toen net in groep acht.’

‘Grappig, die sproeten.’

‘Ik haatte ze.’ Mijn stem heeft een hees randje gekregen.

Weer vang ik zijn geur op, en tegelijkertijd kijken we elkaar aan. Zijn blik is veranderd, wordt donkerder.

Hij neemt mijn gezicht in zijn handen en trekt me dicht naar zich toe. ‘Nadine, er is niets aan zonder jou,’ fluistert hij, en hij kust me uiterst zacht op mijn neus, mijn lippen, mijn voorhoofd. Glijdt met zijn neus langs de mijne. Zijn lippen wijken van elkaar en ik beantwoord zijn kus, duw mijn tong tussen zijn fluweelzachte lippen door en daag hem uit.

18 Ik sla mijn armen om hem heen, voel de harde bespiering van zijn rug en schouders. Heerlijke tintelingen trekken door mijn lichaam. Hier is waar ik wil zijn, in zijn armen, dicht tegen hem aan.

Zijn hand glijdt tussen onze lichamen door en wrijft over mijn kruis. Ik kerm, draai mijn hoofd weg en druk mijn voorhoofd tegen zijn borst terwijl hij harder begint te wrijven, zijn sterke vingers krachtig over mijn jeans beweegt.

Het voelt haast of ik naakt ben; zelfs met de stugge stof tussen ons in weet hij feilloos waar hij me moet aanraken. En hoe.

Mijn onderlijf wordt week onder zijn vaardige bewegingen, vloeibaar haast, mijn spieren verslappen. Dit is belachelijk, dit gaat veel te snel: een halve minuut geleden liepen we nog door de gang, en nu ben ik zo verhit dat ik in staat ben om...

Hij kust me, diep en verlangend, zijn heerlijke zachte tong streelt de mijne en dan manoeuvreert hij me met mijn rug tegen de muur, drukt me ertegenaan met zijn harde lijf. Hij kijkt naar me door zwaar geloken ogen, even verhit als ikzelf ben. Het volgende moment pakt hij mijn haar achter in mijn nek vast en trekt mijn hoofd naar achteren. Hij bijt

zachtjes in mijn hals, trekt met zijn tong een heet spoor naar boven, naar mijn oor. Er gaat een siddering door me heen.

‘Je bent zo lekker, Nadine,’ fluistert hij. ‘Ik kan niet van je afblijven. Ik wil je zien genieten, meisje.’ Hij voert de druk verder op, alle subtiliteit is verdwenen. Hij beweegt doelbewust, zijn vingers duwen de jeansstof bijna in mijn verhitte, vochtig geworden kruis en zijn handpalm masseert mijn clitoris. Hij kijkt me recht aan, zijn ogen donker als zwarte gaten. ‘Ik wil dat je klaarkomt.’

O, help. Mijn benen trillen. De spanning bouwt zich op in mijn onderbuik, zwelt razendsnel aan.

19

‘Daniel, dit gaat niet. We... we moeten terug,’ hijg ik, met verstikte stem.

‘Je laat me het huis zien, dat duurt even,’ zegt hij kalm, terwijl hij me met dezelfde intensiteit blijft bewerken. Er brandt een verzegend vuur in zijn ogen. Zijn prachtige mond plooit zich in een triomfantelijk glimlachje.

Mijn clitoris pulseert onder die blik, mijn lichaam zindert van verlangen. Maar ik moet scherp blijven, helder. ‘Alsjeblieft. Niet nu.’ Ik kijk naar de deur, die op een kier staat. Stel dat mijn ouders of Luc of Caroline hier zo meteen binnenvallen om te vragen waar we blijven. Ik zou de schaamte nooit meer te boven komen. ‘Daniel, alsjeblieft. Ze... ze wachten op ons.’

‘Dan kun je maar beter opschieten,’ gromt hij, en voor ik weet wat er gebeurt heeft hij mijn jeans opengeritst en die samen met mijn slipje ruw over mijn billen naar beneden getrokken.

Het volgende moment voel ik zijn gladde, koele tong daar beneden, die in trage cirkels mijn verhitte clitoris nog verder opzweept.

Ik wil ‘nee’ fluisteren, maar er ontsnapt alleen een harde

kreun uit mijn keel. Ik sidder van genot.

Hij weet beter wat ik wil dan ikzelf.

Ik zoek houvast in zijn haar, maar hij pakt onverbidde-
lijk mijn polsen vast en drukt ze tegen de muur. Zelfs terwijl
hij op zijn knieën voor me zit houdt hij de volledige contro-
le. Mijn god. Dit kan niet echt gebeuren. In mijn oude ka-
mer, op kerstavond. Terwijl... Zijn tong voelt fluweelzacht
en streelt me afwisselend plagend, met kleine haaltjes, en
dan weer dwingender, dieper, waarbij hij mijn plooiën uit
elkaar dwingt en tergend langzaam daartussenin beweegt.

20 Ik kan het niet laten mijn onderlijf tegen hem aan te
drukken. Ik begin onwillekeurig te schokken. Sidderend
span ik mijn lichaam, kerm zijn naam, mijn ogen half dicht-
geknepen en nietsziend, totdat ik de heftige ontlading door
me heen voel rollen en ik met een benauwde kreet door
mijn knieën zak.

Hij ondersteunt me, streelt zachtjes met twee vingers
mijn oververhitte vagina, totdat de samentrekkingen min-
der hevig zijn geworden en ik weer een beetje bij mijn posi-
tieven kom.

Zodra ik mijn ogen open, trekt hij mijn slip en jeans om-
hoog en knoopt die laatste dicht. Hij pakt mijn kin vast en
kust mijn lippen, waarbij ik mezelf proef. Zijn onderlijf
raakt het mijne en ik voel de volle lengte van zijn eigen op-
winding.

Mijn lichaam reageert meteen; mijn bekken beweegt als
vanzelf tegen hem aan, maar Daniel laat me los en kijkt met
een geamuseerde grijns op me neer. 'Hou dat gevoel vast.
We maken dit straks af.'